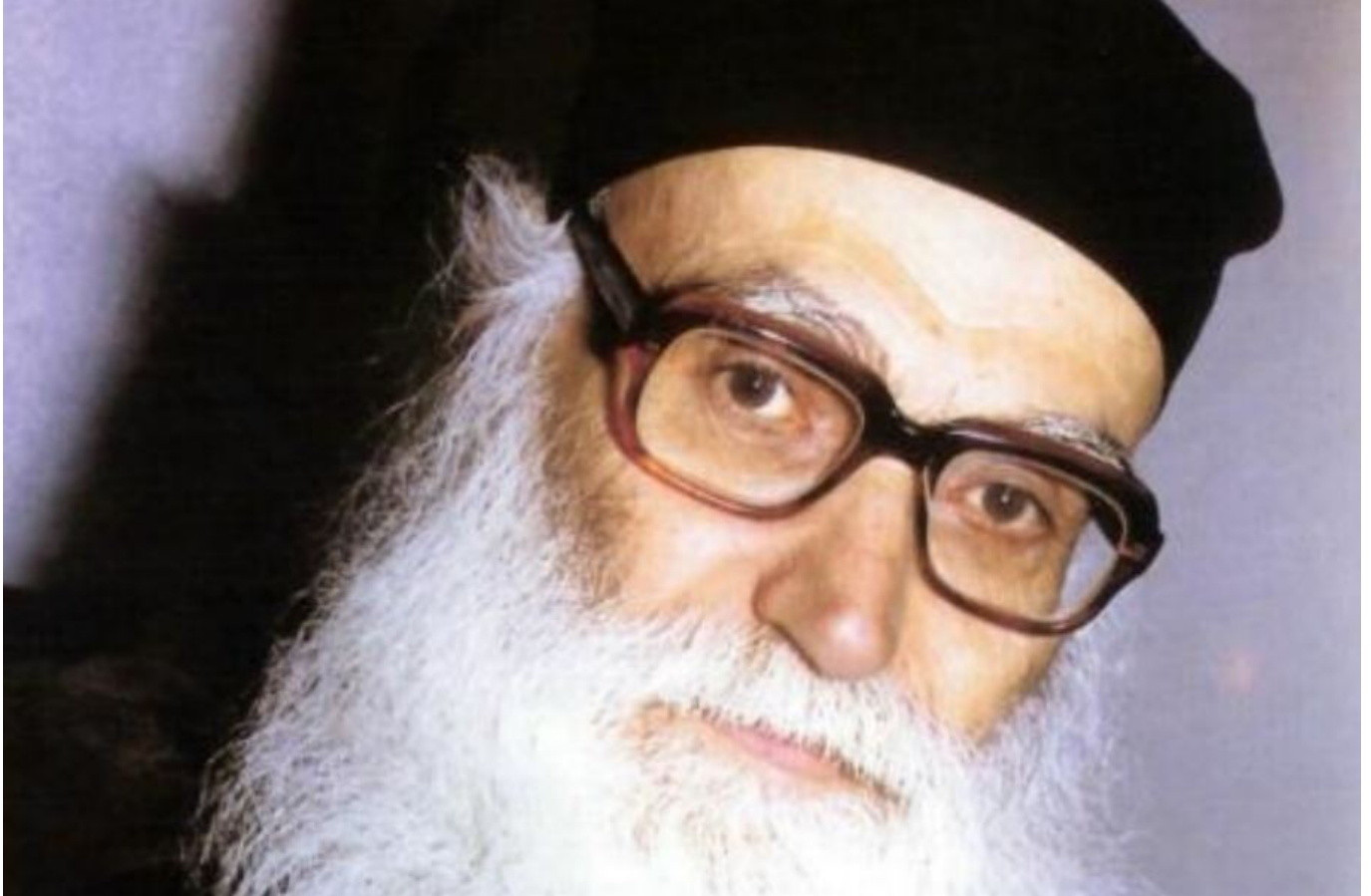

ΑΓΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ: “Όταν σταματήσουν τα δάκρυα, πας οπίσω”

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Τὰ δάκρυα εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς.

Ὅπως ὅταν τὸ σῶμα τρέφεται μὲ καλὴ τροφή ζωογονεῖται, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τρέφεται μὲ τὰ δάκρυα καὶ ζωογονεῖται.

Ὅταν προσεύχεσαι, νὰ προσπαθεῖς νὰ ἔχεις δάκρυα. Γίνεται συνήθεια κατόπιν, καὶ κλαῖς εἰς τὴν προσευχή σου.

Ὅταν ἔχεις δάκρυα εἰς τὴν προσευχή, ὅτιδήποτε δάκρυα, πηγαίνεις μπροστά.

Ὅταν σταματήσουν τὰ δάκρυα, πᾶς ὀπίσω.

Ἐγὼ παρακάλεσα τὸν ἅγιο Ἐφραίμ: «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ τῶν δακρύων ἄνθρωπος εἶσαι...» -ὅπως λέει τὸ τροπάριο: Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας...- καὶ μοῦ ἔδωσε τόσα πολλὰ δάκρυα, ποὺ δὲν μποροῦσα, μέρα-

νύχτα έκλαιγα.

Κι ἔφτασα στὸ σημεῖο νὰ κλαίω ὅσο θέλω, ὅποτε θέλω καὶ ὅπου θέλω.

Ἀλλὰ τί; Νά, ἐδῶ πάνω τώρα, νὰ ποῦμε, ἀπὸ πάνω ὁ Ι., στὸ δωμάτιο ἐπάνω, δίπλα κάθετοι ὁ Ε. Καὶ καμιά φορὰ μὲ πιάνουν τὰ δάκρυα καὶ λέει ὁ Ι.: «Σ’ ἀκούγαμε τὴ νύχτα ποὺ ἔκλαιγες». «Ἐ, καλά, βρὲ παιδί μου», λέω, «ἄνθρωπος ἁμαρτωλός, ἅμα δὲν παρακαλέσω τὸν Θεὸ νὰ μ’ ἐλεήσει, ἀλλὰ μὲ παίρνουν τὰ δάκρυα». Καὶ δίπλα ἦτανε, δίπλα στὸ δωμάτιο κάθετοι ὁ Ε. «Σ’ ἀκούγαμε, Γέροντα, ποὺ ὅλη τὴ νύχτα ἔκλαιγες», λέει. «Ἐ, καλά, βρὲ παιδιά μου, ἁμαρτωλὸς εἶμαι, θὰ κλαίω».

«Ἄκουσε», λέω, «δὲν γίνεται αὐτό. Ἄμα καταλάβω ὅτι ἐσὺ μ’ ἀκοῦς κι ὁ Ε. μέσα ἀκούει, κόβεται ἡ παρρησία στὴν προσευχή. Ναί, γι’ αὐτό», λέω, «ἄκουσε θὰ πάω σὲ ἄλλο μέρος, νὰ μὴ μὲ ἀκούει κανένας, νὰ κλάψω ὅσο θέλω»· γιατί μπορεῖ καὶ νὰ ψάλλω, μπορεῖ καὶ νά... αὐτό, πῶς θὰ ρθοῦν τὰ δάκρυα;

ΑΓΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ

